

Arrest

nr. 66 124 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GOUBAU en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 28 januari 2000 het Rijk binnen en diende op 14 januari 2011 een derde asielaanvraag in. Op 17 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Bij uw eerste asielaanvraag van 28/01/2000 verklaarde u DALDAR Ali te heten en op 10/09/1974 geboren te zijn. U zou de Afghaanse nationaliteit bezitten en van de provincie Nangarhar afkomstig zijn. Na een vete met leden van de Taliban en nadat uw vader in 1999 door deze personen zou zijn beschoten, zou u naar België zijn gevlucht. Het Commissariaat-generaal nam op 20/07/2000 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat aan uw Afghaanse nationaliteit geen geloof werd gehecht.

Op 16/05/2007 vroeg u een tweede keer asiel aan. Omdat u niet kwam opdagen voor het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, werd uw asielaanvraag afgesloten.

In december 2010 nam u deel aan een hongerstaking. Op 14/01/2011 heeft u zich een derde keer vluchteling verklaard. U verklaart nu dat u eertijds het verkeerde advies van andere asielzoekers opvolgde en ten onrechte beweerde van Afghanistan afkomstig te zijn. U stelt nu dat uw naam H. I. is en dat u op 14/12/1969 in Peshawar geboren bent en de Pakistaanse nationaliteit bezit. Achttien jaar geleden verliet u Pakistan omdat dit land u op economische vlak bitter weinig kansen gaf. U vertrok naar Rusland waar u een zestal jaar verbleef. U leerde er uw huidige Russische partner kennen. In 2000 bent u naar België gekomen, uw partner is later gevolgd. Jullie hebben een zoon in België die de Russische nationaliteit heeft. U zegt dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u daar al zeer lange tijd weg bent en omdat u België als uw land beschouwt. U vreest uw leven helemaal van nul te moeten herbeginnen in Pakistan. Bovendien wijst u op de huidige situatie in Peshawar en Pakistan die u onveilig acht.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u een aantal documenten voor. Het betreft uw Pakistaans paspoort, documenten van het college in Peshawar waar u school liep, een kopie van het paspoort van uw broer, een leeftijdsonderzoek dat u in Peshawar onderging, enkele attesten die aantonen dat u in Peshawar woonachtig was, een geboorteakte die u via de ambassade in België verkreeg en een geboorteakte die door de overheid van de provincie waarvan u afkomstig bent (NWFP) werd uitgereikt, uw oude Pakistaanse identiteitskaart en een recente eveneens via de ambassade verkregen identiteitskaart voor Pakistanen die buiten hun land van herkomst verblijven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties door het aanwenden van een valse identiteit jarenlang heeft trachten te misleiden. Pas in 2011, of tien jaar na uw aankomst in het land, heeft u toegegeven dat u geen Afghaans staatsburger bent en u zich dus al die tijd een valse identiteit en nationaliteit heeft aangemeten.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Pakistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging, om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de vluchtelingenconventie van Genève of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. U stelt dat u Pakistan louter om economische motieven verlaten heeft (CGVS, p.4). Bij een terugkeer naar Pakistan zou u zich als een vreemde in dat land voelen en zou alles voor u te herdoen zijn (CGVS, p.5). De motieven die u voor het Commissariaat-generaal aanhaalt, ressorteren niet onder de Geneefse Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

U stelt voorts dat de veiligheidssituatie in NWFP niet goed is en dat de aanwezigheid van de Taliban de regio tot een risicogebied maakt. Wat betreft de eventuele toekenning van de subsidiaire bescherming, erkent het Commissariaat-generaal dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Echter, dit is een probleem dat het lokale niveau niet overstijgt. Nergens maakt u aannemelijk dat u elders in Pakistan niet over een vluchtalternatief zou beschikken. Uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de strijd met de Taliban niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden u en uw familie zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. Gezien bovenstaande opmerkingen kan de subsidiaire beschermingsstatus u evenmin worden toegekend.

De documenten die u voorlegt vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Al deze documenten leveren een bewijs voor uw identiteit, die in deze besissing niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van *“artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*, de *“schending van artikel 1a alinea 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980”* en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout waardoor *“de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* is geschonden. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal, daar waar deze geoordeeld zou hebben dat de asielaanvraag bedrieglijk was doordat verzoeker jarenlang een andere identiteit gebruikte, de beslissing had moeten baseren op artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aangezien deze artikelen, in tegenstelling tot artikel 52, geen verwijzing naar het begrip goede trouw, of uitsluiting in geval van bedrog, als voorwaarde bevatten. Verzoeker zou aldus in het ongewisse verkeren betreffende de grond van de beslissing nu er een voorwaarde aan de wet werd toegevoegd.

2.2.1. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren. Verzoeker gaat bovendien voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Verweerder stelt terecht dat de commissaris-generaal over een redelijke appreciatiebevoegdheid beschikt en hij rekening heeft gehouden met alle elementen van het administratief dossier. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het feit dat verzoeker vroeger bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit, vormt slechts een eerste overweging van de motivering.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker heeft zijn nood aan bescherming zelf ontkend door het bedrieglijk aanmeten van een andere identiteit en nationaliteit. Immers kan niet worden ingezien waarom verzoeker zich een vreemde nationaliteit zou aanmeten indien zijn vrees voor vervolging in Pakistan waarachtig en daadwerkelijk was. Verzoeker voert in het verzoekschrift geen feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij Pakistan verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging, om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Integendeel, uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker zijn land van herkomst verliet omdat hij

een beter leven en een goede toekomst wou (gehoorverslag CGVS p. 4-5). Deze economische en algemeen maatschappelijke motieven zijn vreemd aan de vluchtelingenconventiecriteria.

3.2. De Raad dient vast te stellen dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten om verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 vreemdelingenwet te erkennen.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.4. Het eerste middel is ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

5. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een *“manifeste beoordelingsfout en een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wat betreft de materiële motiveringsplicht en de algemene zorgvuldigheidsplicht, wegens de manifeste beoordelingsfouten, schending van 48/4, b van de wet van 15 december 1980 en schending van artikel 3 EVRM”*. Voorts meent verzoeker dat *“verwerende partij miskent artikel 5 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004”*.

5.1. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

5.2. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 5 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Hoe dan ook, verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij meent dat de commissaris-generaal de geciteerde bepaling heeft miskend nu de bestreden beslissing correct stelt dat het verlaten van het land van herkomst louter omwille van economische motieven niet valt onder de Vluchtelingenconventie, te meer daar verzoeker in dit verband geen enkel nuttig element aanvoert dat deze conclusie zou kunnen weerleggen. Het geciteerde artikel 5, 3° van deze richtlijn voorziet er overigens uitdrukkelijk in dat *“Onverminderd het Verdrag van Genève”* de lidstaten kunnen *“vaststellen dat een verzoeker die een herhaalde aanvraag indient, normaliter niet de vluchtelingenstatus wordt verleend indien het risico van vervolging gegrond is op omstandigheden die de verzoeker zelf heeft veroorzaakt nadat hij het land van herkomst heeft verlaten”*.

Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat hij geen beroep kan doen op de bescherming van zijn overheid omdat hij reeds vele jaren geheel vrijwillig heeft verbleven in het buitenland, in casu Rusland en België. Dat hij zich na een terugkeer na 18 jaar een vreemde zal voelen in Pakistan, België beschouwt als zijn land, niet weet hoe de situatie in Pakistan is en hij daar niet van nul kan herbeginnen (gehoorverslag CGVS p. 4-5) zijn louter persoonlijke, subjectieve motieven die overigens niet worden aangetoond te meer nu verzoeker al evenmin zijn verblijfsdocumenten en vorige paspoorten voorlegt. Evenmin wordt aangetoond dat *“een gedwongen terugkeer naar zijn herkomstland een onmenselijke behandeling zou*

inhouden” enkel omdat verzoeker 18 jaar buiten Pakistan heeft verbleven waarvan deels in België. Verzoeker brengt aldus geen elementen aan die een ter plaatse ontstane behoefte aan internationale bescherming kunnen aantonen.

5.3. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet is getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (cfr. RvS, 193.552 van 26 mei 2009).

5.4. Verzoeker stelt dat de algemene veiligheidssituatie te wensen overlaat en dat er opnieuw sprake is van een grote interne verplaatsing van mensen wegens de intensifiëring van militaire operaties in het Noordwesten, waarbij verzoeker respectievelijk verwijst naar een artikel van 20 januari 2011 van het ICRC en een artikel van 4 februari 2011 van het UNHCR. Verzoeker verwijst tevens naar een negatief reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse zaken. Verder verwijst verzoeker naar de overstromingen in augustus 2010 en de daaruit resulterende nood en ontbering, zoals beschreven in een artikel van 26 januari 2011 van het UNHCR.

5.4.1. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht, met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land.

De objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, met name de *Subject Related Briefing “Pakistan”, “Algemene Veiligheidssituatie”* van 14 januari 2001 (p. 10-11) stelt: *“Betreffende de militaire situatie in Khyber-Pakhtunkhwa: het leger heeft de Swat-vallei en Peshawar al sinds de operaties van 2009 onder controle. De veiligheidssituatie is zelfs dermate verbeterd dat het leger in november 2010 een divisie uit het gebied terugtrok”* en *“In tegenstelling tot 2009 is er dus heden in het grootste deel van FATA (noord Waziristan uitgezonderd) en in Khyber-Pakhtunkhwa geen sprake meer van algemeen geweld”*. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. De aan het verzoekschrift toegevoegde informatie kunnen deze bevindingen niet weerleggen. Overigens verzoeker is geboren in Peshawar en volgens zijn paspoort is zijn permanente verblijfplaats in het University district Peshawar. Uit de bovenvermelde *Subject Related Briefing “Pakistan”* blijkt dat mensen uit het Noordwesten net hun bescherming zochten in onder meer Peshawar (zie punt 3 “migratiestromen en Internally displaced Persons”). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij desgevallend toevlucht moet zoeken in een ander deel van Pakistan, noch dat het hem onmogelijk is zich daar, indien nodig, te hervestigen.

Verzoeker voert tevens aan dat in Pakistan de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam in de thuisregio de belangrijkste beschermingsmechanismen zouden vormen voor het individu en verwijst hierbij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 25 september 2008, nr. 16364). Daargelaten dat de rechtspraak van

de Raad geen precedentswaarde heeft (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942) toont verzoeker niet aan dat de maatschappelijke situatie in Afghanistan gelijkaardig is aan deze van Pakistan. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat een grote concentratie Pashtouns in de Pakistaanse grootsteden wonen. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige bezoekers die naar Pakistan willen reizen. Volgens de disclaimer wordt het reisadvies opgevat "als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen". Verzoeker meent echter dat zijn gezin westers is en zij aldus, net als de Belgen, aan gevaren worden blootgesteld in Pakistan. Vooreerst kan niet blijken uit het administratief dossier dat verzoeker een gezin vormt met een vrouw en haar kind van Russische nationaliteit. Verzoekers heeft immers een ander adres dan hetgeen voorkomt op de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 juni 2010 en voorts is geen nuttige actuele informatie toegevoegd. Bovendien licht verzoeker niet toe waarom hij in België internationale bescherming moet zoeken omwille van een beweerde partner van Russische nationaliteit. Hoe dan ook een reisadvies kan bezwaarlijk een nood aan bescherming aantonen.

6. Verzoeker voert geen enkel argument aan waaruit kan blijken dat er in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b en c van de vreemdelingenwet.

7. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK